

at man ikke har ffjeldet mellem Handels- og andre Boer; thi ellers vilde neppe denne Bemærkning være fremkommen. Til den henholder sig Hof- og Stadsrettens Skiftecommissjon, og ogsaa selve Hof- og Stadsretten har tiltraadt Minoritetens Mening, hvorimod der i Viborg Landsoverret har været en Majoritet og en Minoritet med Hensyn til, hvorvidt denne Indstilling burde bifaldes eller ikke. Seer man nu hen til Udkastets Motiver, da antager jeg, at det er Slutningen af de anførte Motiver, som er den egentlige Grund til, at Bestemmelsen er optagen i Lovudkastet. Det siges nemlig, at „det kan være af særlig Interesse for Creditorerne idetmindste at erholde Afdrag paa deres Fordringer, og ialtsald maa Ministeriet holde for, at en Fristelse til at forhale Boernes Slutning, som vistnok ikke sjældent har gjort sig gjældende, paa denne Maade vil ffernes.“ Jeg antager, at der herved er sigtet til, at det Misbrug har indsnæget sig, at man ved at forhale et Boes Slutning har tiltvunget sig en Accord. Jeg tvivler ingenlunde paa, at slige Tilfælde ere indtraadte; men jeg troer paa den anden Side, at man maa erindre, hvorledes Forholdene vare under den tidligere Lovgivning. Det forekommer mig, at dette Middel til at komme til en Accord er opstaaet paa en, om jeg saa maa sige, retmæssig Maade. Naar en Fallent var bleven enig med alle sine Creditorer paa een nær, er man derved, antager jeg, kommen til, ved at forhale Boets Slutning, at prøve paa, om man dog ikke kunde komme til en Accord med denne ene paaftaaelige Creditor, og, da man saa, at der kunde naaes Noget ad denne Vej, er dette rimeligen gaaet over til, at man har misbrugt denne Maade, at man ved at hale Tiden ud ogsaa har tiltvunget sig en Accord paa bedre Vilkaar, end Fallenten ellers kunde opnaae. Saaledes ffete det under den tidligere Lovgivning, hvor Fallenten var aldeles priisgivnen til sine Creditorer, og jeg seer ikke, at der i nærværende Lovudkast egentlig er gjort Noget for i denne Henseende at ffikre Fallenten. Det Forslag, som var stillet af Grosserer-Societetets Comité om, at der tilsidst skulde finde en Afgjorelse Sted, at de enkelte Creditorer ikke kunde modsætte sig Extra-

dering af Boet, naar Pluraliteten var derfor, er ikke blevet optaget i Udkastet. Dette grunder sig jo fornemmelig paa, at man antager, at den ikke kan komme ind i den nærværende Lovgivning, da den ikke stemmer med dennes Principer; men det forekommer mig dog, at det er et vigtigt Moment til at bedømme, hvorledes Forholdet vil stille sig efter denne § 13. Det forekommer mig nemlig, at, naar Creditorerne successivt have faaet ud af Boet Alt, hvad der findes deri, paa et Par pCt. nær, saa er der ikke stor Sandsynlighed for, at de ville indlade sig paa en Accord. Jeg troer, at dette vil føre til, at der meget sjældnere finder Accord Sted, end det for Niesblikket er Tilfældet, og det forekommer mig, at, naar man tager Hensyn til, at en Kjøbmand paa Grund af uhykkelige Omstændigheder og Tilfælde, som han ikke med nogen Grad af Sandsynlighed har kunnet forudsee, kan komme til at opgive sit Bo, saa er det meget haardt at stille ham saaledes blot for en enkelt Creditor, at det ikke er ham muligt igjen at komme i Virksomhed, og det uagtet man, som jeg før gjorde opmærksom paa, kan stille den Fordring til en saadan Creditor, at han vel skal vide, hvad han gjør ved at give en saadan Mand Credit. Jeg har derfor nogen Tvivl med Hensyn til denne Bestemmelse i § 13. Jeg troer ialtsald, at der bør ffjelnes mellem Handelsboer og andre Boer, idet jeg troer, at den Bemærkning er grundet, at de smaa Udbetalinger, som ville finde Sted, naar der f. Ex. er 10 pCt. i Boet, ikke ere meget henstigtsmæssige. Jeg troer, at, naar Bestemmelsen skal blive staaende, egner den sig egentlig kun for Handelsboer, men med Hensyn til Bestemmelsen i det Hele taget har jeg den Frygt, at den vil føre til, at Fallenterne blive endnu uheldigere stillede, end de ere under den nærværende Lovgivning.

Lehmann: Efter denne Slutning maa jeg enten have misforstaaet den ærede Taler, eller han maa have fortalt sig; thi jeg troer, at han begyndte med at sige, at i Collisionen imellem Fallentens og Creditorernes Interesse stillede denne Lov Fallenten gunstigere end den tidligere Lovgivning. I saa Tilfælde vilde